

на бѣлоснѣжната повърхност могат да останатъ незабелязани само ония животни, чиято козина е снѣжно-бѣла. Косъмътъ на английската бѣлка зиме става по-свѣтълъ и по-бѣлъ, обаче пълна бѣлина не достига. Тукъ това именно ползува бѣлката: снѣгътъ е каленъ отъ кишата, отъ праха, отъ пж-туванията.

Отъ животнитѣ, които иматъ особено облѣкло за зиме и особено за лѣте, най-известенъ е сивиятъ заекъ.

За зайчето ние много сме слушали, много сме чели и знаемъ, че то е съвсемъ беззащитно животно. Отъ жбитѣ му никой не се бои, отъ ноктитѣ му — още по-малко. Не може да се похвали зайо и съ краката си; колкото и да сж пѣргави, той не може да избѣга нито отъ вѣлка, нито отъ кучетата.

Надеждата на зайчето е въ кожухчето.

И кожухчето му не го издава.

Лѣте то е сиво. Седи си зайчето и си търка муцунката. Въ храсталака, въ мъха или въ тревата не е лесно да го забележишъ. Зиме зайовото кожухче избѣлява; и зиме, както и лѣте, на беззащитното животинче му помага облѣклото; побѣлѣлото въ началото на зимата кожухче му дава възможност да остане незабелязано въ голата снѣжна равнина. А ако равнината е покрита съ храсти, то и силното око не може лесно да различи, какво се бѣлѣе срѣдъ коренитѣ и клончетата: снѣгъ ли е, зайче ли е.

— Две облѣкла — едно за зиме и друго за лѣте — иматъ и нѣкои птици. Една отъ тѣхъ е добре известна въ България. Тя е яребицата.

Лѣте костюмътъ на яребицата е извънредно пѣстъръ. Тукъ вие ще намѣрите и рѣждиво-кафяви пера, и съвсемъ сиви, и черни, и жѣлтеникъви. Тѣй